

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown on a beach at sunset. The man, on the left, is wearing a dark suit and a purple tie, looking towards the woman. The woman, on the right, is wearing a blue strapless dress and has her arm around his waist, looking back at him. The background features the ocean, waves, and a rocky cliff under a warm, orange sky.

Joss Woodová
Nová pravidla
vášně

 HARLEQUIN®
TM

JOSS WOODOVÁ

NOVÁ PRAVIDLA
VÁŠNĚ

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

*vždycky mě baví, vyvolává to ve mně takový dobro-
myslný úsměv, když se autorky mých příběhů pouštějí
do románové geografie. A vymýšlejí si nové státy – nej-
častěji na ostrovech, nacházejících se na místech, kde
ve skutečnosti jenom hučí moře. Vzpomínám si ale na-
příklad i na autorku, která psala o Praze a o tom, jak
bylo město v dávných dobách sužováno piráty, kteří
připlouvali po řece.*

Kdo ví, s čím si Prahu spletla...

*Tentokrát Jackie Ashendenová umístila děj příběhu
Její poslední vzpoura, což je poslední část tetralogie
o těhotných princeznách (povídali jsme si o ní minu-
lý měsíc), do království Santa Castelia, což je země
obývaná „maličkým horským národem, vmáčknutým
mezi Španělsko a Itálií“ ... No... ta země mezi Španěl-
skem a Itálií se jmenuje Francie, a vůbec není malá!*

*Odpusťme ale Jackii! Je to totiž Novozélandka,
která se zřejmě při plánování dalšího románu nepodí-
vala pořádně na mapu. A ruku na srdce... co my víme
takhle na první dobrou o geografii Nového Zélandu?*

*Více než co jiného ale podobné chyby dokumentu-
jí to, že mé příběhy jsou opravdu jenom pohádky, ne-
odehrávající se v reálném světě (bohužel na ne každou
z Vás čeká princ, maharadža, či prostý miliardář vlast-
níci ostrov v Karibiku ☺), a jako takové je třeba je brát.
Dobro nakonec zvítězí a pravá láska je odměněna...*

*A doufám, že to bude (a to i v reálu) co nejvíce i v ce-
lém příštím roce, do něhož Vám přeji všechno nejlepší!*

S láskou

Váš Harlequin

Joss Woodová

**NOVÁ PRAVIDLA
VÁŠNĚ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Rules of Their Red-Hot Reunion

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:

Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2021 by Joss Wood

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9873-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9874-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9875-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Aisha Shettyová, kráčející po kamenné cestičce protínající smaragdově zelený trávník, střelila po obrovském bříšku Ro Miya-Matthewsové znepokojeným pohledem. Právě vyšly z hlavního sídla St Urban, z něhož se pod Aishiným vedením stane šestihvězdičkový hotel.

Aisha, okouzlená představou, že tato úchvatná, dvě stě let stará budova bude v nejbližší budoucnosti – na šest měsíců, možná i déle – její základnou – se nemohla dočkat, až zjistí, co dalšího může St Urban nabídnout. Doufala jen, že její nová šéfová neporodí, dřív než dojdou ke starým vinným sklípkům, což byla jejich další zastávka.

Žena se kolébala jako kachna... v pokročilém stádiu těhotenství, chvílku před porodem.

„Kolik vám ještě zbývá?“ Aisha ukázala na břicho a zkrátila své dlouhé kroky, aby jí Ro stačila.

Ro se ušklíbla. „Osm týdnů. Čekám dvojčata, kluky, a ti jsou zjevně dost velcí.“

Aishino obočí vylétlo vzhůru. „Opravdu?“

„Opravdu,“ odvětila Ro, založila si ruce v bok a protáhla si záda. Břicho se jí zvedlo a pod těsným tričkem Ro zahlédla, jak se jí zavlino. Položila si na něj ruku a modré oči jí změkly radostí. „Slíbila jsem Muzimu, že se nebudu přepínat, takže jsem nadšená, že jsme se domluvily a že jste konečně tady.“

Aisha pomyslela na smlouvu, kterou podepsala, a musela se okřiknout, aby na místě nezačala tančit. Jako jedna z deseti konzultantů pracujících pro Lintel & Lily, mezinárodní společnost zaměřenou na design, renovace a zařizování hotelů po celém světě, dostala za úkol uskutečnit Roiny ambiciózní vize.

Opravy budovy byly hotové a dům byl prázdný. Měla za úkol proměnit toto sídlo v superluxusní domov pro hosty.

A pokud se jí to podaří, možná se konečně dočká povýšení na provozní ředitelku, až se Miles Lintelová, její přímá nadřízená, stane generální ředitelkou, poté co její slavný a bohatý otec odejde na konci roku na odpočinek.

Manažerská pozice bude představovat větší tlak, obří nárůst mzdy a stresu, ale konečně si bude moci dovolit koupit vlastní domov a usadit se.

Skoro deset let už bydlela v hotelových pokojích a v pronajatých bytech a chtěla spát v posteli, kterou si koupila, dívat se na obrazy, které si vybrala, a vařit v kuchyni, kterou si sama navrhla.

Už jí nebavilo trmácet se z místa na místo. Pořád bude muset tu a tam cestovat, ale bude mít vlastní domov, zapustí kořeny ve městě, které bude považovat za své. Společnost Lintel & Lily, založená v Jihoafrické republice, měla nyní kanceláře jak v Johannesburgu, tak v Londýně, a obě místa by jí jako její domov vyhovovaly.

Jelikož její rodina – rodiče a čtyři sestry – žila v Kapském Městě, nejspíš si vybere Londýn. S rodinou vycházela mnohem lépe, pokud je od sebe dělilo deset tisíc mil a celý kontinent.

„Líbí se vám správčův domek, Aisho?“ zeptala se jí Ro trošičku znepokojeně.

Aisha pomyslela na dvoupokojovou chatku schovanou mezi stromy vzadu na pozemku s úchvatným

výhledem na rozeklané pohoří Simonsberg. Začínal podzim a počasí bylo stále příjemné, ale zimy bývaly v provincii Západní Kapsko mokré a studené. V chatce měla krb, útulný obývací pokoj a velkou postel. Byl skvěle, vkusně vybavený a bude jí tam fajn.

„Je krásný, děkuju vám,“ řekla Ro.

Roin telefon zavibroval, a tak se omluvila a otočila se, aby hovor přijala. Aisha se rozhlédla. Podobně jako dům, i budova vinného sklípku byla bíle natřená kamenná stavba se skromným štítem nad vstupem a s dubovými sudy v prostorné místnosti s kontrolovanou teplotou pod hlavním podlažím. Nacházela se na druhé straně hájku dubů, jejichž listy se právě barvily do zlata a oranžova. Pozemky St Urban se rozkládaly do všech stran a mezi vinicemi a budovami protékala malá říčka. Bylo to tu romantické a úchvatné a existovala horší místa, kde by mohla strávit příštích pár měsíců.

Jenže Aisha se stále nemohla dočkat, až se usadí ve svém vlastním domě, na místě, které bude jen a jen její, obklopená věcmi, které sbírala posledních deset let. S hledáním svého dokonalého domova, svého prvního skutečného domova, nebude pospíchat.

Nemohla uvěřit, že od chvíle, co žila v Západním Kapsku, už uběhlo skoro jedenáct let. Přes deset let od doby, co se seznámila s Paskem, deset let od jejich rozvodu. Pět let od doby, co naposledy mluvila se svými rodiči... a nemohla si vzpomenout, kdy naposledy se bavila s třemi ze svých čtyř sester. Stejně jako rodiče, kteří pracovali jako profesori na univerzitě, byly sestry Shettyové vzorné akademičky a byly neuvěřitelně dokonalé. Aisha však byla v kontaktu jen s Priyou, jediným členem rodiny, který se jí před všemi těmi lety zastal. Priya, která vždycky všechny usmířovala, byla nadšená, že se Aisha vrátila do

Západního Kapska, a neustále narážela na to, že by se měla připojit k rodinnému stádu.

„Nemůžeš být černou ovci navždycky, Aisho.“

Aisha jí odpověděla, aby si hleděla svého...

Jako jediný ne tak úplně dokonalý sourozenec a zároveň nejmladší ze sester vždycky stála na okraji rodinného kruhu, jediná, která mezi ně nezapadala. Na škole o ní častokrát mluvili jako o Hemině, Ishině, Priyiné či Reykině sestře a pochybovala o tom, že některý z učitelů zná její skutečné jméno. S průměrným prospěchem kráčela v jejich stínu, oslepená jejich světlem, nikdy nedosáhla jejich zářných úspěchů.

Byla jejich sestra, dcera svých rodičů a pak Pas-kova manželka. Aby se stala sama sebou, musela si projít drsnou pubertou, zpackaným manželstvím, srdcervoucím rozvodem a dříť bez ustání od rána do večera, a ať se propadne, jestli se nechá dotlačit do situace, kdy by musela zpochybňovat svou sebeúctu či své místo na tomto světě.

Takže... ne. Skočit zpátky do těch vod plných piran rozhodně neměla v úmyslu.

„Jak už jsem se zmiňovala, požádali jsme různé zahradní architekty, aby nám zaslali své návrhy. Ráda bych je s vámi probrala,“ řekla Ro, poté co ukončila hovor. Prošla podél budovy a zastavila se na rohu. „Musíme se pustit do sázení, aby bylo vše připravené na otevření.“

Luxusní hotel St Urban se měl otevírat v listopadu, takže zbývalo pouhých pět a půl měsíce. A stále zbývala spousta práce: najmout a vyškolit personál, vybavit pokoje, spustit reklamní kampaň. A bylo na ní zařídit, aby bylo vše dokonalé a všechno šlapalo jako hodinky ode dne, kdy se otevrou dvě stě let staré dveře. Ro Miya-Matthewsová platila její společnosti celé jmění, aby se St Urban stal jedním z hrstky šestihvězdičkových hotelů v Africe.

Aisha už otevřela hotel nedaleko Národního parku Virunga, ve Rwandě a na Bahamách, v Goa či Bhútánu. I když byla nejhluupější z rodiny – její rodiče a sestry byli géniové –, vedla si docela dobře, pěkně děkuju. Podle sebe, ne podle nich.

Proměnit St Urban v prvotřídní hotel byla výzva, které však hodlala dostat. Zvlášť když tu byla možnost, že se na konci projektu dočká povýšení.

„Ráda se na ty plány podívám,“ odvětila Aisha. „Jsou už hotové všechny opravy v budově?“

Ro máchla rukou nahoru a dolů. „Obkladači právě dokončují koupelnu v apartmá číslo deset a v apartmá číslo pět se ještě maluje. Stavaři mi pověděli, že do konce týdne budou mít hotovo.“

Aishu to potěšilo, protože očekávala, že dorazí její tým dekoratérů a objednaný nábytek bude přivezen v příštích několika týdnech a měsících.

Obešly roh budovy a Aisha okamžitě poznala, že jedna třetina cihlové zdi byla odstraněna a nahrazena okny od podlahy do stropu. Nepamatovala si, že by v hromadě dokumentů, jež dostala, byly zaznamenány nějaké úpravy sklípku.

„Ro?“

Zena se otočila, aby na ni pohlédla. „Mhmm.“

„Tohle je nové,“ prohlásila a přistoupila k budově ze dřeva a oceli. Přiložila si ruce kolem očí a nakoukla do malé místnosti přes zaprášené okno. Spatřila, jak řemeslníci brousí úchvatnou dřevěnou podlahu.

„Co se tu děje?“ zeptala se Aisha a spustila ruce.

V Roiných modrých očích problesklo vzrušení. „Ach, to je takový projekt na poslední chvíli.“

„Jaký projekt?“ chtěla vědět Aisha. Doufala, že ať už má Ro s tímhle místem v plánu cokoliv, není to nic přemrštěného a ona nebude muset přidat další položky na svůj už tak obří seznam úkolů.

„Chci tu vybudovat prvotřídní, luxusní restauraci

a mám v plánu pozvat sem zajímavé šéfkuchaře, aby to tu vedli vždy po určitou dobu.“

Restauraci? Luxusní? Co si to Ro sakra myslí? A tuší vůbec, kolik práce to znamená? Aisha neměla v plánu otevírat nějakou restauraci, proboha! Ani to nebylo v rozpočtu.

Ne že by peníze byly problém – díky tomu, že Ro zdělila obrovský majetek svých biologických rodičů, mohla si snadno dovolit utratit další milion, nebo třeba pět.

„Restaurace pojme najednou až patnáct lidí a chci, aby si odsud odnesli inovativní, přepychový zážitek, na který do smrti nezapomenou. Tohle místo bude tak výjimečné, tak úchvatné, že potrvá celé měsíce, možná dokonce roky, aby tu člověk získal rezervaci.“

Ach, panebože. Tohle je horší, než si myslela. Jedním z jejích prvních samostatných projektů bylo zřízení luxusní restaurace v Hongkongu a bylo to učiněné peklo. Kvůli téhle noční můře měly teď s Miles dohodu: Ona bude od rána do večera dřít pro Lintel & Lily a Miles ji bude držet dál od restaurací a náročných, vybíravých, arogantních šéfkuchařů.

Muž, který měl na starosti kuchyni v hongkongské restauraci, jí připomínal Paska: stejně jako její bývalý byl arogantní, ambiciózní a neskutečně sebevědomý.

Aisha se chytla rukou za srdce a jako vždy se snažila potlačit bodnutí bolesti. Její krátké manželství – devět měsíců od chvíle, co se seznámili, až do doby, co se rozešli, a následný rok do rozvodu – nebylo něco, nad čím by chtěla přemýšlet. Jenomže St Urban se nacházel ve Franschhoeku, v Paskově rodném městečku, takže předpokládala, že je přirozené, že si na něho tu a tam vzpomene.

Aisha o něm nechtěla nic vědět, dokonce se aktivně vyhýbala všem článkům o něm. Věděla však, že má restauraci v nějaké vesničce u Franschhoeku

a většinu času tráví v New Yorku a dohlíží na své michelinské restaurace na Manhattanu.

Mladý sous chef¹, jehož potkala v Johannesburgu, poté co dokončila školu, byl nyní známé jméno, multimiliardář díky svým restauracím a úspěšným cestovatelským a kuchařským pořadům. Patřil k nejmladším a nejpohlednějším světoznámým šéfkuchařům a v kulinářském světě byl považovaný za rockovou hvězdu.

Vybudoval si život, po němž toužil, a dosáhl všeho, co chtěl, a ještě víc. Aisha si nemohla pomoci, aby nelitovala, že aspoň zlomeček té neuvěřitelné energie neupřel do jejich vztahu a manželství. Kdyby jí věnoval aspoň trošičku pozornosti, co dával své kariéře, neodešla by od něho s pochroumaným a zlomeným srdcem. Myslela si, že dokáže vyléčit zranění, jež jí způsobila její rodina, ale jen je prohloubil a pak jí do krvácejících ran nasypal sůl.

Aby našla sama sebe, aby se stala celou a uzdravila se, musela ho opustit. Ro jí pokleपालa na paži. „Miles mi tvrdila, že vám to nebude vadit, zvlášť když budete mít s vybudováním té restaurace pomoc.“

Jakou pomoc?

„Mám tu někoho, kdo nám poradí se vším, co bude potřeba. Je to dávný přítel mého manžela a plně mu důvěřujeme.“

Aishe se podařilo ovládnout, aby sebou nethla. Kdo je ten člověk a co všechno ví o luxusních restauracích? Nemělo smysl utratit sto milionů a nějaké drobné na zřízení hotelu, který by pak potopila nepřilíživě úspěšná restaurace.

Celkově vzato bylo otevření restaurace na stejném místě výborný nápad. Dovedla si tu představit

¹ Z francouzštiny. Doslova „pod šéf“, tedy zástupce šéfkuchaře. Poznámka redaktora.

vkusný podnik... malý, exkluzivní, rozkošný. Ale design a koncept musí vycházet z hotelu, jak vysvětlila Ro.

„Má obrovské zkušenosti a ví, co dělá.“

Aisha viděla, jak Ro tvrdohlavě naklání bradu, a povzdechla si. K tématu konzultanta se vrátí později. „Máte nějaké architektonické plány? Konzultovala jste to s návrhářem interiérů? Někým z Lintel & Lily nebo někým jiným?“

„Ne a ne.“

Zatraceně.

Aisha dávala přednost detailním plánům a neholdovala improvizaci. Navíc spolupráce s šéfkuchaři byla noční můra. Nepřijímali příkazy, ostatně ani návrhy, příliš dobře.

Co má dělat? Jak má postupovat?

Aisha zaslechla zpoza rohu budovy mužské hlasy. Dívala se, jak se Ro zastavila, otočila a vydala dlouhý povzdech. Oči jí zněžněly, ústa se stáhla a přes tvář jí přelétl výraz čiré blaženosti.

Aisha ten pohled poznala, znala ho totiž velice dobře. Tak se zamilovaná žena dívala na svého muže, tak jako se ona kdysi dávno dívala na Paska. Milovala ho celým srdcem, tak jak je to jen možné. Domnívala se, že když pro ni bude středem vesmíru, bude to on cítit stejně a věnuje jí lásku a pozornost, kterou celý svůj život postrádala.

Jenomže Paskovou láskou byla jeho práce – jeho jedinou láskou, jeho milenkou a důvodem, proč každé ráno vstával z postele. Ona byla na jeho seznamu priorit čtvrtá nebo pátá, nebo možná desátá.

K Ro přistoupil vysoký muž v drahých šortkách a žlutém tričku, které mu dokonale zvýrazňovalo hnědou pokožku, a majetnicky jí položil ruku na břicho a přitiskl svá ústa k jejím. Odtáhl se a zastrčil Ro pramínek vlasů za ucho.

„Drahoušku, celý den jsi na nohou. Musíš si odpočinout.“

„Neblázni, Muzi,“ řekla mu Ro. Ukázala na Aishu.

„Seznam se s Aishou, naší manažerkou,“ pověděla Ro manželovi a ušklíbla se na Aishu. „Pardon, zapomněla jsem, jak se vaše pozice jmenuje oficiálně.“

Aisha se uculila. „Oficiálně jsem hotelová konzultantka, ale řekla jste to v podstatě správně,“ prohlásila Aisha a potřásla si s Muziho velkou rukou. „Ráda vás poznávám, Muzi.“

„A já vás, Aisho,“ řekl Muzi. Pohlédl jí přes rameno a trhl hlavou. „Ach, konečně dotelefonoval.“

Zpoza rohu domu vyšel vysoký muž a Aisha cítila, jak jí z tváře vyprchala veškerá krev a mozek se zkratoval. Svět vybledl a Aisha uslyšela, jak jí duní v uších, jako by se k ní řítíl vlak, který ji smete. Tohle se jí přece nemohlo stát.

Tohle se *neděje*.

„Aisho Shettyová, představuju vám Paska Kildarea.“

Ach, bože, vážně se to děje.

Jeho první myšlenkou bylo: *Tak tady je*, a druhá, která následovala, že vypadá úchvatně, a třetí, řítící se za ostatními, že ji stále chce.

Když Paskovi, který měl víc zkušeností skrývat svůj šok než Aisha, začal znovu fungovat mozek, zíral na ni a doufal, že se tváří bezvýrazně.

Ale, bože, jeho bývalá žena vypadala dobře. Ne, to bylo směšné tvrzení, vypadala úchvatně. Byla vysoká a stále štíhlá, s dokonalýma nohama, z nichž mu vyschlo v ústech. Oranžovo-bílé šaty jí splývaly po skvělé postavě, drobný pásek zdůrazňoval její úzký pas, a končily pár centimetrů nad pěknými kotníky.

Vlasy měla delší než dřív, stažené z obličeje. Její trojúhelníková tvář však byla stejná. Vysoké a ostré

lící kosti, plná, smyslná ústa stvořená pro líbání a velké černé oči rámované dlouhými řasami.

V devatenácti byla rozkošná, nyní přímo nádher-
ná. Tahle okouzující žena kdysi bývala jeho manžel-
kou. Vzájemně si dali sliby, které ani jeden z nich ne-
dokázal dodržet. Selhali, on selhal, a selhání nebral
příliš dobře.

Pasco si přejel rukou po tváři a uvažoval o jejich im-
pulzivním rozhodnutí se vzít zhruba tři týdny poté, co
se seznámili. Musel se vrátit do Johannesburgu, aby
začal pracovat jako *sous chef* pod jedním z nejlepších
šéfkuchařů v zemi, a nedokázal si představit, jak by
jejich vztah vydržel dlouhou vzdálenost a nepřetržitou
pracovní dobu. Pověděla mu, že jí rodiče nikdy nedo-
volí, aby opustila Kapské Město, nebo aby žili spolu.
Jelikož jí nechtěl ztratit, navrhl, aby se vzali.

Překvapila ho, když souhlasila, a o pár dnů později
si řekli své „ano“ na ošuntělé matrice.

Po prudké hádce s jejími rodiči, plní emocionální-
ho a sexuálního uspokojení, odjeli do Johannesburgu
a nastěhovali se do jeho malého bytu. Netrvalo mu
ani týden, než pochopil, že už není zodpovědný jen
za sebe, ale i za ni: její bezpečí a blaho byly v jeho ru-
kou. To, že podepsal při svatbě dokument o uzavření
manželství, z něho udělalo manžela, takže jí musel
poskytnout stabilitu, domov a slušný životní styl.

Když si vybavil své vlastní dětství jako na houpač-
ce, dostával při tom pomyšlení miniaturní panickou
ataku.

Tehdy si byl jistý jen tím, že nesmí být jako jeho
táta, nesmí Aishe ubližovat tak jako otec jeho mámě.
Věděl, jaké to je žít v nejistotě, bát se toho, co při-
nese zítřek, a slíbil si, zatímco ležel na malé posteli
v jejich prfávém bytečku, že bude takovým manže-
lem, jakým jeho otec nikdy nebyl. Bude pracovat tak
usilovně, jak jen to půjde, a bude úspěšný, mužem,

na něhož bude jeho manželka hrdá. Dokáže svému otci, ať už je sakra kdekoliv, jak vypadá opravdový úspěch. Jaké to je mít všechno...

V té malé posteli, zatímco napůl ležela na něm, si slíbil, že jí dá všechno. Nikdy jí neposkytne důvod, aby ho opustila, aby od něho odešla.

Jaká ironie, že právě tohle Aisha udělala.

„Zdravím, Aisho,“ řekl a zhoupł se na patách, když se do něj zabořil její pohled. „Dlouho jsme se neviděli.“

Když ji viděl naposledy, bylo brzké podzimní ráno a on odcházel do práce. Domníval se, že se později setkají, jakmile se vrátí domů. Jasně si pamatoval, že noc předtím, než ho opustila, jí nadšeně vyprávěl o tom, jakou dostal úžasnou nabídku na pozici šéfkuchaře v jedné nové, exkluzivní restauraci v Londýně. Měli...

Přinesl domů láhev šampaňského a vypil ji, vykládal jí o svých plánech, jak tuhle příležitost využije, aby se poohlédl po investorech, kteří by mu pomohli zřídit vlastní podnik. Ona bude muset pár týdnů zůstat v Jihoafrické republice, možná měsíc či dva, než jí vyřídí vízum. Mezitím pro ně najde domov a zařídí ho, aby bylo všechno připravené, až za ním přijede.

Pogratulovala mu, pomilovali se a nakonec usnul, vzrušený z jejich budoucnosti. Tohle byla jeho velká šance a už se nemohl dočkat. Konečně je čekal vysněný život.

Ten večer se vrátil do prázdného bytu. Nejdřív si myslel, že je někde venku s přáteli, dělal si starosti, že je venku tak pozdě. O půlnoci se začal bát, v jednu už sílel. Ve dvě uvažoval, že zavolá na policii. Ve dvě hodiny deset minut našel její vzkaz na svém polštáři...

Ta slova měl stále vtisknutá do paměti.

Gratuluji k nabídce práce, ale tohle nefunguje a oba to víme. Už nemůžu dál. Dobud' Londýn. Pasi. A.